

ва на Явраѡма, наращѡваше народо ѡмножавашесе во Ъгѡпетѣ.

18 Доклѣ настанѡ дѡдѣ царѣ, който не знаеше Іѡсифа.

19 Той ѡизмысли хитрость на врѣхѣ нашѡтѣ родѣ, ѡ ѡучинѣ (только) ѡзловленіе на наши те ѡтцѣ, што (сѣ негова та заповѣдѣ) фжрлаха си дѣца та, да не ѡстанѡватѣ жиѡви.

20 Въ товѡ време се роди Мѡѡсѣй, който бѣше прекрасенѣ ѡугоденѣ на Бѣга: ѡ храниха го (цѣлы) три мѣсацѣ въ бащина та мѡкѡца.

21 Я когѡто го ѡсфжрлиха, зема го Фараѡнова та дѡщѣрка ѡ храни го за свой сынѣ.

22 И быдѣ надѣненѣ Мѡѡсѣй на сичка та премѡдрость Ъгѡпетска: ѡ бѣше силенѣ въ словеса ѡ въ дѣла.

23 И когѡто мѡ се ѡспжноваха четѡридѣсѡтъ годѡны (ѡ рожденіе то), дойдѣ мѡ на сѣрацѣ то да иде да види братѣ та си сынове те Ісраѡилѣвы.

24 И като видѣ ѣдногѡ (ѡ родѣтѣ си) комѣто се стрѡваше ѡбѡда неправѣднѡ, помогнѡ мѡ, ѡ сотвори ѡмщѣніе за ѡбѡдѡмаго, понеже ѡубѡ Ъгѡптѡнинѡтѣ.

25 И мыслѣше че ѡе да раз-

ѡмѣчатѣ братѣ та мѡ, за шо Бѣгѣ чрезѣ негова та рѣка ѡе ѡмѣ дадѣ ѡзбавленіе: ѡбѡче ѡни не разѡмѣха (товѡ неѡ).

26 Въ ѡутрѣшнѡтѣ дѣнь ѡмѣ се ѡбѡ когѡто се караха, ѡ накара ги да се примѡратѣ, ѡ рѣче: вы сте братѣ та, за шо стрѡвате зло ѣдинѣ дѡдѣмѣ;

27 Я ѡнѡи што чѡнеше зло на сѡсѣда си, ѡпѡдѡ го, ѡ рѣче: кой те поставѡ на чѡлникѣ ѡ сѡдѡ надѣ насѣ;

28 Или ѡскашѣ ты да ѡубѡишѣ ѡ мене, какѡто ѡо ѡубѡи вѣчера Ъгѡптѡнинѡтѣ;

29 И повѣрнѡ Мѡѡсѣй ѡ товѡ слово, ѡ быдѣ пришлѣцѣ въ Маѡѡмска та землѡ, гдѣ то роди двѡ сына.

30 И като заминаха четѡридѣсѡтъ годѡны ѡбѡ Мѡсѣй Гдѣнь въ пѡсѣгна та ѣнайска, въ пламень ѡгненѣ въ (ѣднѡ) кѡпѡна коѡто горѣше.

31 И като видѣ Мѡѡсѣй чѡдѣшесе на видѣніе то: ѡ като пристѡпѡваше да разѡмѣе, дойдѣ мѡ гласѣ ѡ Гдѡ (който говорѣше):

32 Язѣ самѣ Бѣгѣ на твоѡ те ѡтцѣ, Бѣгѣ Явраѡмовѣ, ѡ Бѣгѣ Ісѡковѣ, ѡ Бѣгѣ Іѡкововѣ, ѡ растрѣперѡсе Мѡѡсѣй ѡ страхѣ ѡ не смѣшѣ да глѣда.

33 Я Гдѣ мѡ рѣче: ѡ зѡи си